

jeg tænkte paa, da jeg før talte om, at det saamænd ogsaa godt i visse Tilfælde kunde være nødvendigt, at der var en Tilsynsværge for Manden. I § 6, § 11 og § 12 er der nedlagt en Beskyttelse for Arvingerne. I § 6, Stykke 2, bestemmes det, at „hvis Ægtefællen af Boet har bortskænket en Gave, der staar i Misforhold til Boets Formue, og Gavemodtageren har eller burde have indset dette, kan enhver af Arvingerne kræve Gaven omstødt, saafremt Sag til Gavens Omstødelse rejses inden 3 Maaneder efter“ o. s. v. Jeg forstaar nu ikke, hvorfor Omstødelsen af Gaven skal være afhængig af, om Modtageren har været i god eller i ond Tro, thi det kommer jo for saa vidt ikke de forurettede Arvinger ved. Maa jeg til Sammenligning nævne et andet Forhold; hvis man er saa uheldig i god Tro at købe en Genstand, som er stjaalet, maa man aflevere den igen og bære det Tab, som deraf følger, og hvis man har været i ond Tro, bliver man tillige sat under kriminel Tiltale. Jeg havde for saa vidt ikke det mindste imod, at man gik frem paa samme Maade her, thi det er mig saa modbydeligt at se en Fader eller Moder bortødsle en Formue, som rettelig tilkommer Børnene, til en ganske uværdig tredie Person. Men disse Tilfælde er naturligvis Undtagelsen; i Almindelighed vil Blodets Baand, det Baand, som binder Forældre og Børn saa stærkt til hinanden, være stærkt nok til, at dette, at man giver den længstlevende fuld Raadighed over Boet, i Virkeligheden betyder, at den, der har faaet Raadighed over dette Bo, vil anstrenge sig af yderste Evne for at faa saa meget som muligt ud af Boet, saaledes at Børnene kan blive sat godt i Vej. Mere tvivlsomt er det, naar Talen er om Stifbørn, og det er derfor ogsaa naturligt, at man i Lovforslaget tager forskelligt paa Forholdet, efter som det drejer sig om egne Børn eller om Stifbørn.

§ 11 indeholder, som allerede nævnt, en Beskyttelse for Arvingerne imod Misligholdelse af Boet. Arvingerne kan efter denne Paragraf ikke alene begære Boet uskiftet, naar der foreligger Misbrug deraf, men ogsaa, naar der foreligger nærliggende Fare derfor.

Kapitel II har den ærede Ordfører for Venstre omtalt, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det. Kun vil jeg bemærke, at man her er i Stand til ved en testamentarisk Bestemmelse at beslutte, at der ikke kan henses i uskiftet Bo, og ligeledes, at den tilbageværende Ægtefælle kun skal være Tvangsarving af indtil $\frac{1}{3}$ af den afdødes Formue. Men her er Retten

til den testamentariske Bestemmelse ens for begge Ægtefæller. Jeg vil — ligesom den højtærede Justitsminister ved Forelæggelsen sagde, at han gjorde det — tro, at i de fleste Tilfælde vil man bruge Retten til at henses i uskiftet Bo i Stedet for at skifte i levende Live. Man har jo Valget efter Forslaget, og hvis de to Ægtefæller dør kort Tid efter hinanden, vil det ogsaa for Arvingerne være det retfærdigste, idet Udarvinger efter begge Ægtefæller da vil kunne arve hele den Del af Boet, som var deres Arveladers. I Almindelighed vil det vel ogsaa være saadan, navnlig for Kvindernes Vedkommende, at Pengene bliver indsat i Overformynderiet, saaledes at Boet ikke formindskes. Det vil altsaa betyde en Fordel for Arvingerne. Noget anderledes er det naturligvis, naar man gaar hen og køber en Livrente; i saa Tilfælde faar Arvingerne jo ikke saa meget, som de kunde have tænkt sig.

Endelig skal jeg omtale § 24 i Kapitel III, hvorefter nogle gamle Lovbestemmelser ved denne Lovs Ikrafttræden ophæves. I Henhold til Chr. V.s Danske Lov har den, der er født udenfor Ægteskab, lige Arveret med ægtefødte Børn efter Moderen, men kun Arveret efter Faderen, naar vedkommende er lyst i Kuld og Køn af ham. Men dersom det er et Barn af en Fader eller Moder, som lever i Ægteskab med en anden, saa straffes Barnet for dets Faders eller Moders Forseelse i Ægteskabet ved, at man under alle Forhold fratager det Arveretten efter den paagældende. Nutidsmennesker kan jo ikke ret forstaa den høje Retfærdighed heri. Efter Forslaget ophæves denne gamle Uret, og har det maaske end ikke saa særlig stor praktisk Betydning, da der vel ikke er saa stort et Antal af saadanne Børn, saa betyder det noget andet. Det betyder nemlig et Genembrud for en større Ret for disse Børn og giver Haab om, at den Tid maaske ikke vil være alt for fjern, da Børn, som er født udenfor Ægteskab, kan faa fuld Arveret sammen med legitime Børn ogsaa efter deres fædrene Ophav. Det er altid ubehageligt at se et Menneske stedt maaske i den yderste Nød, medens Halvsøskende af vedkommende arver store Formuer og er i Stand til at kunne nyde alle Livets Behageligheder. Jeg synes ikke, at jeg ved denne Lejlighed har kunnet lade være at udstøde dette lille Hjertesuk.

Endvidere ophæves efter Forslaget en anden Lovbestemmelse. I Henhold til Arveforordningen af 1845 kan en Ægtefælle, som forbyder sig i Ægteskabet og har faaet Dom til Skilsmisse derfor, ikke tage Arv efter fælles Børn, saa længe den uskyldige Ægte-